స్నేహా

సుందరరావు మొదటిసారిగా కన్నీరు పెట్టుకున్నాడు. తెలిసీ తెలియని వయస్సులో అల్లరి చేసి దెబ్బలు తిన్నప్పుడు, కర్రాబిళ్ళా ఆడుకుంటూ నేలమీద పడి దోక్కుపోయినప్పుడు దుఃఖం కాదది...

మనసు బాధ పడినప్పుడు... అదీ మరొకరి బాధకు, సాదా సీదా మొగవాడు అపూర్వంగా రియాక్టై కార్చిన కన్నీరు అది.

అతనికే ఆశ్చర్యంగా వున్నది, అది సాధ్యమా అని.

కంప్యూటర్ ఇంజనీరు అయిన అతనికి పెరిగిన వాతావరణంలోకానీ, కాలేజీ జీవితంలోకానీ, ఎక్కడా కన్నీరు కార్చేటంతటి స్పందన కలగలేదు. కాళిదాసు మేఘ సందేశాన్ని కూడా పరీక్షలో ఏం జవాబు రాయాలన్న పాయింట్ ఆఫ్ వ్యూతో చదివేడు. మంచులో తడిసి కొత్త పెళ్ళికూతురులా తలకాయ వాల్చి అలవోకగా మొట్టమొదటి సూర్యకిరణాల స్పర్శకు పులకించిపోతున్న జూకా మందారాన్ని చాలా మెర్సిలెస్‌గా హైబిస్కస్ బొటానికల్ ఫామిలీ... వగైరా చెప్తూ, నోట్సు రాస్తూ, ప రేకు కారేకు ఊడగొట్టి వాటిని ఎక్స్‌పరమెంటు చేసేవాడు.

కంప్యూటర్స్ ఎగ్జిబిషన్‌లో పరిచయమైన బి.ఎస్‌సి. అమ్మాయి చెమ్కి చీరతో, రాళ్ళ జూకాలతో మారాడని ఏరాడ కొండ నీడల్లో అతనితో చిరునవ్వులు జిలుగుమాటలు అల్లుతుంటే, వింటూనే "ఎక్స్‌క్యూజ్‌మీ...ప్లీజ్... నా చెప్పులు అక్కడ మర్చిపోయి వచ్చాను... ఎవరైనా ఎత్తుకుపోగలరు. మొన్న 75 రూపాయల 95 పైసలు పెట్టి కొన్నాను" అంటూ ఇసుక దులుపుకుంటూ ఆ సౌందర్యమూర్తి మీద నుంచి చూపు నల్ల చెప్పుల మీదికి మరల్చి చూస్తూ నడవగలడతను. అక్షరాల్లో చెబుతూంటే ఇదంతా ఆడ్‌గా వుందేమో కానీ, ఇందులో అనాలోచిత మేమిటిట? ఆదర్శాలతో బతికెయ్యడం పెద్ద గొప్పేం కాదు. అదే కోవకు చెందిన సుందరరావుకు కన్నీరు పెట్టించేటంతటి విలువైనదేదీ కనబడలేదు మరి.

కర్మ సిద్ధాంతం ప్రకారం అతను చాలా పుణ్యాత్ముడు. అన్నీ అమర్చుకుని పుట్టాడు కాబట్టి. బాధ, దుఃఖం, ఆలోచన – ఇవన్నీ కొంచెం ఎదటి వాళ్ళ గురించి ఆలోచిస్తే వస్తాయి కానీ ఎవడి గోదు వాడు పడే వాడికి వచ్చేది తృప్తి, ఏదైనా లాభం లేనప్పుడు అసంతృప్తి తప్ప మధ్యలో సిరి వెన్నెలలు, వెలుగు పొరలు, రంగుల వలయాలు వుండవు... తెలియవు కూడా.

ఇలా చాలా మంది బ్రతికేస్తున్నారు. అందులో 'లేమి' ఎవరికీ తెలియదు– అక్కర్లేదు కూడా.

సుందరరావు అలా బ్రతికేస్తూ వుండేవాడు - ఆమె పరిచయం అయ్యేదాకా.

"మీకేమైనా బుద్ధుందా? కొత్త కంప్యూటర్‌కు అగరువత్తి, పూవులు పెడతారా? కొబ్బరికాయకొట్టి హారతి ఇచ్చెయ్యకపోయారా ఏకంగా?"

తన స్నేహితుడు పెట్టిన కంప్యూటర్ సెంటర్లోకి పనిమీద వెళ్ళిన సుందరరావు నిర్ఘాంతపోయాడు చూశాడు. స్నేహితుడి కేకలు విని ముందు ఆశ్చర్యం, తరువాత నవ్వు వచ్చాయి అతనికి.

మెల్లగా బేల చూపులు చూస్తూ, కొంగు మెలిపెడుతూ, బారెడు జుట్టు, సోగ కళ్ళు వున్న ఆ తిట్లు తింటున్న అమ్మాయి వంక దృష్టి సారించాడు.

"కొత్త కంప్యూటర్ కదా అని... " నట్టుతూ సమాధానం చెప్పింది ఆ అమ్మాయి.

"అయితే.... మిమ్మల్ని ఇన్‌ఛార్జ్‌గా వేశాం కదా అని ఇలా కొత్త కంప్యూటర్ వచ్చినప్పుడల్లా పూజలు, వ్రతాలు చేస్తారా? ఏకంగా సప్త గోదావరుల నుంచి నీళ్ళు పట్టుకొచ్చి అభిషేకం చెయ్యకపోయారా? పీడా వదిలిపోతుంది! మూర్ఖత్వానికీ, చాదస్తానికీ ఒక లిమిట్ వుండాలి....ఛా.."

స్ప్రింగ్ డోర్ ధమాలమని తోసుకుంటూ వెళ్ళి కుర్చీలో జారగిలబడి, కర్చీఫ్‌తో ఏసి రూంలో పట్టిన చెమట తుడుచుకుంటున్నాడు హేమంత్.

"ఏమైందిరా?" నవ్వు అణచుకుంటూ అడిగాడు సుందరరావు.

"ఏమైందా? నా బొంద్రైంది.. అసలే నాకు తిక్కరేగుతూంటే, మళ్ళీ మొదలెట్టనీయకు..." సీరియస్‌గా ముఖం తిప్పుకుంటూ అన్నాడు హేమంత్.

అతని బుంగమూతి, రోషం చూసి నవ్వాలనిపించినా, సభ్యత కోసమూ, కొంత అతన్ని కించపరచినట్టుంటుంది అనీ నవ్వు ఆపుకుంటున్నాడు సుందరరావు.

కానీ... నవ్వు-అది రానేరాదు,కానీ ఒక మూడులో వస్తే అంత అలివి తప్పిపోయేది మరొకటి లేదు. రాకూడని సమయాల్లో వచ్చి సీను అభాసు చెయ్యగల శక్తి దానికి చాలా ఎక్కువగా వున్నది. పైగా సుందరరావుకు ఊహ లెక్కువ. కొన్ని వందల మంది తప్పట్లు కొడుతూంటే మాయాబజారులో లక్ష్మణకుమారుడి చేతుల్లో అతుక్కుపోతే....

ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో విజయవాడ నగరంలో సోడా బాటిళ్లలో బ్లేడ్లు పెట్టి రౌడీలు ఎగరకొడుతుంటే, రష్యన్ సర్కస్‌లోలా ఎవరు విసిరిన బాటిల్ మూడు పల్టీలు కొట్టి వాళ్ల నెత్తే పగలకొడితే... ఇల్లాంటి దిక్కుమాలిన ఊహలు వచ్చీ రాకూడని సమయంలో నవ్వు వస్తుంది సుందరరావుకు, అలాగే ఇప్పుడు ఆ తిట్లు తిన్న అమ్మాయి పట్టు పరికిణీ, ఓణీ జాకెట్టు వేసుకుని మట్టి గాజుల చేతితో కంప్యూటర్‌కు పూజ చేసి హారతి ఇవ్వడం, కంప్యూటర్ లోనించి అమ్మవారు ప్రత్యక్షమై ఆశీర్వదించడం లాంటి దృశ్యం ఊహల్లోకి వచ్చి నవ్వాగడంలేదు అతనికి.

"ఏరా? పుక్కిలింతలుగా నవ్వు వస్తోందేం?" సీరియస్‌గా లేస్తూ అన్నాడు హేమంత్.

"అది కాదురా!".... నవ్వుతూ తనకు వచ్చిన ఊహ స్నేహితుడికి చెప్పాడు సుందరరావు. ఒద్దనుకుంటూనే ఆ ఊహా చిత్రానికి హేమంత్ కూడా నవ్వేశాడు.

"అదికాదురా! ఆ పిల్లకు అంత చాదస్తం ఏమిటనలు? చదువుకున్న పిల్ల పైగా.... ఛా! ఛా! మా ప్రొప్రైటర్‌గారి తమ్ముడి కూతురు కాబట్టి వదిలేశానుకానీ, మరొకర్తైతేనా?...."

"ఏమో పాపం... ఆ అమ్మాయి నమ్మకాలు ఆ అమ్మాయివి..." సీను లైటర్ చెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాడు సుందరరావు.

"ఏమిటి? ఇంకేం.. హోమం పెట్టి సాంబ్రాణి పొగ వెయ్యమను కంప్యూటర్‌కు... తగలడిపోతుంది... ఛా ఛా! దేశం ముందుకు పోవాలంటే ఎలా పోతుంది? ఎప్పుడు అడ్వాన్స్ అవుతారు ఈ జనం?!"

హేమంత్‌ను డైవర్ట్‌చేసి, కబుర్లు చెప్పి ఏదో అఫీషియల్ వ్యవహారాలు మాట్లాడి ఆఫీసు రూం నుంచి బైటపడ్డ సుందరరావు అలవోకగా చూశాడు. టెలిఫోను దగ్గర కూర్చుని కిటికీలోనించి ఆకుపచ్చటి చెట్టుమీద వాలిన చిలకలగుంపును తదేకంగా చూస్తోంది ఆ అమ్మాయి...

"ఆకులో ఆకునై...." ఎక్కడో విన్న పాట గుర్తుకు వచ్చింది సుందరరావుకు.

గడపదాటుతూంటే మామిడాకు తోరణాలు తలకు తగిలాయి. కొత్తగా గృహ ప్రవేశం చేశారు. హేమంతుడే ఆ ఇల్లు. స్కూటర్ పక్కన నవగ్రహ హోమం కోసం చేసిన యజ్ఞవేదిక దాటుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు సుందరరావు.

❀ ❀ ❀

ఒక వారం రోజుల తరవాత..

ఏడున్నరకల్లా ఫస్ట్ బాచ్ స్టూడెంట్స్ వచ్చి నిలబడి వుంటే, వాకిట్లో ముగ్గు వెయ్యలేదని ఆ అమ్మాయి ఆపిందని, ముగ్గు వేసిన తరువాత కానీ లోపలికి రానియ్యలేదని తెలిసి మరొకసారి ఫైరై పోయాడు హేమంత్. ఖర్మకాలి, ఆపీసులోనూ అక్కడే వున్నాడు సుందరరావు.

ఆ సాయంత్రమే పాండురంగడి ఆలయం నుంచి బయటకు వస్తూ కనబడింది స్నేహ... ఆ అమ్మాయి పేరది.

ఆ అమ్మాయి ఆ ఒద్దిక చూసి పొద్దున సీనంతా గుర్తుకు వచ్చి జాలేసింది సుందరరావుకు.

ఎలా వున్నారు ఈ కాలం పిల్లలూ?! ఎం.ఎ. చదువుకున్న ఈ పిచ్చిపిల్ల చాదస్తం వల్ల ఎన్ని తిట్లు తింటోంది?!

ఆ కడుపుమంటలో ఆ రోజు పొద్దున ఆ అమ్మాయి గురించి చాలా వివరాలు చెప్పాడు హేమంత్. తల్లీ తండ్రీ పోతే బామ్మగారు పెంచింది ఆ అమ్మాయిని. పెద

తండ్రి పెద్ద దిక్కు. ఎం.ఎ. ఈస్తటిక్స్ చదివించి. నాలుగు నగలూనట్రా వేయించి, ఒక లక్షరూపాయలు కట్నం ఇచ్చి పెళ్ళి చేసి బాధ్యత వదిలించుకోవాలని చూస్తున్నాడు పెదనాన్న. పెదతల్లితోనూ, ఆవిడ పిల్లల జెలసీలతోనూ బాధపడుతోందని, ఈ కంప్యూటర్ డివిజన్‌లో ఉద్యోగం ఇచ్చారు ఆయన ఈ అమ్మాయికి.

"హల్లో!" పలకరించాడు సుందరరావు.

"హల్లో!..." గాలికి ఎగురుతున్న పయిట చెంగును బిగించి ముంగురులు సరిచేసుకుంటూ అతని కళ్ళల్లోకి సూటిగా చూసి నవ్వింది స్నేహ.. ఆ కళ్ళు.. ఎంత నిర్మలంగా వున్నాయి అనిపించింది చటుక్కున అతనికి.

"ఏమిటి, గుడికా?" ఏదో మాట కలపాలి కాబట్టి చచ్చు ప్రశ్నలాంటిది అడిగాడు ఆమె చేతిలో పూలసజ్జలో కొట్టిన కొబ్బరికాయ చూస్తూ కూడా.

అతని విషయం గ్రహించినట్టు చిన్నగా నవ్వి, అక్కడే మెట్టులాంటి గట్టు మీద కూర్చుంది స్నేహ.

"మీ సబ్జెక్ట్ ఈస్తటిక్స్‌టగా?..." మెల్లిగా మాటల్లో పెట్టాడు అతను.

చిన్నచిన్నగా మాటలు పేరుస్తూ, మధ్యలో సన్నసన్నగా నవ్వుతూ మాట్లాడుతున్న ఆ పిల్ల గొప్పగా మాట్లాడగలదని అర్థమైంది సుందరరావుకు–కొంచెం ఆశ్చర్యంకూడా వేసింది.

"మా ఫ్రెండ్‌కు మరీ షార్ట్ టెంపరు..నిజమే..కానీ, మీరు కూడా ఈ ఇరవయ్యొకటవ శతాబ్దంలో ఇంతదాన్నేమంటారు?! చాదస్తం..ఏమిటండీ మరీను.."

ఇసుక వంక చూస్తూ మాట్లాడలేదు కొంచెం సేపు స్నేహ. వున్నట్టుండి–

"మనం నమ్మనట్టు నటిస్తూ వాటిని మానమండీ మనం మీ ఫ్రెండు హేమంత్ రోజూ కుంకుమ పెట్టుకోనిది బైటకురారు.. మా పెదనాన్న ఆదివారాలు గుమ్మడికాయ 'దిష్టి' తీయందే ఊరుకోరు. అరిటాకులు, మామిడి తోరణాలు, హోమాలు, పూజలు, నవగ్రహ దానాలు..ఏది ఎవరు మానారండీ?!"

"నిజమే..కానీ అవన్నీ ఎవరో పెద్దవాళ్లు చెప్పారు కాబట్టి కానీ..." నసుగుతూ అన్నాడు సుందరరావు. అంతసూటిగా అడుగుతూంటే సమాధానం అతని దగ్గర లేదు మరి.

"నాది నమ్మకం..మూఢత్వం కాదు. మా ఇంట్లో వాతావరణం వల్ల నాకు కొన్ని అలవాట్లు వచ్చాయి. కానీ, వాటికి అర్థం తెలియకుండా నేను ఆచరించే రకాన్ని కాదు. గాలిలో మంచి, చెడు వైబ్రేషన్స్ రెండూ వుంటాయి సుందరరావుగారూ! కేవలం మంచిని వైబ్రేట్ చెయ్యగల 'ఏంటినా' లాంటి వస్తువులను ఆచారంగా చేశారు మన వాళ్ళు. మన చుట్టూ వాతావరణం అంతా ఏటమ్స్‌తోనూ, సబ్ ఏటమిక్ పార్టికల్స్‌తోనూ నిండి వున్నాయి అవునా?! సౌండు దానిని వైబ్రేట్ చేస్తుంది. మంత్రం, తంత్రం, స్తోత్రం వాటికోసరమే ఏర్పడ్డాయి...."

మంత్రముగ్ధుడిలా వింటున్నాడు సుందరరావు. ఏ కొత్త వస్తువు వచ్చినా, కొత్త బట్టలు కట్టినా పసుపు పెట్టి కట్టుకోమంటారు. పసుపు కేవలం ఏంటీ బాక్టీరియల్ అనేకాదు. థాట్‌కు గొప్ప వైబ్రేషన్ వున్నది. పాజిటివ్ థాట్‌తో ఎనర్జీని ట్రాన్స్‌ఫర్ చెయ్యగల మీడియంలు పసుపు, కుంకుమ, విభూది, అగరువత్తి వగైరా..., ఏ కొత్త వస్తువునైనా కానీయండి – బంగారు నగనుంచి, కంప్యూటర్ వరకూ, రకరకాల చేతులు మారి, వాళ్ల ఆలోచనలను, వైబ్రేషన్స్ కూడకట్టుకుని మన దగ్గరకు వస్తాయి. అవి మన జీవితంలోని హార్మనీని వాటి శక్తిని బట్టి డిస్టర్బ్ చెయ్యగలవు. అది న్యూట్రలైజ్ చెయ్యడం కోసరమే మంచి సంకల్పంతో పెద్దవాళ్లు ఆశీర్వచనంలాంటి మాటలతో మనకు పసుపు పెట్టి మంచి గుడ్డలిచ్చినా... మరేమిచ్చినా అర్థం అదే. వీటన్నింటికీ సైంటిఫిక్ బేసిస్ వున్నది. ఇప్పుడు కొన్నింటికి అర్థం తెలియకపోయినా, ఫ్యూచర్‌లో తెలుస్తుంది..."

నోరు తెరుచుకుని వింటున్నాడు సుందరరావు. ఆ అమ్మాయి.. అలా మాట్లాడుతుందని, అలా మాట్లాడగలదని అనుకోలేదు అతను. ఆ పిల్ల మాటల్లో అర్థంకన్నా, ఆ మాటల్లో స్థిరత్వం, ఆలోచనాజ్ఞానం అతణ్ణి ఆశ్చర్యపరచింది.

ప్రక్కన ఒక చిన్న రాయి వుంటే కొబ్బరికాయ కొట్టాలని ప్రయత్నిస్తోంది ఆమె. రెండు అరచేతుల మధ్య పెట్టి విరిచి ముక్కలు పెట్టాడు సుందరరావు.

అభినందిస్తున్నట్లు నవ్వింది కళ్లతో స్నేహ, స్నేహ కళ్లల్లో స్నేహం! ఆ క్షణంలో ఆ పిల్ల గొప్ప ఆత్మీయురాలిలా అనిపించింది అతనికి.

పక్కన ఇసుకలో ముగ్గులు గీస్తూ, చటుక్కున తలెత్తి, "ముగ్గు కోసరం పంతం పట్టానన్నారు మీ ఫ్రెండు. నాకు ఆ నాలుగు గీతల మీదా చాలా నమ్మకం. మన పాతతరం వాళ్ళు దేముడి దగ్గర వేసే ముగ్గులు గమనించారా?! అటామిక్ స్ట్రక్చరల్ ఫిగర్స్ అవి. జనిటిక్ సైన్సు చెప్పే యంత్రాల్లాంటి ముగ్గులు అవి. ప్రతి క్షణం మన చుట్టూ వుండే నిత్య చైతన్యాన్ని సత్యమని మర్చిపోకుండా గుర్తుపెట్టుకునే సింబల్స్ అవి. మనం గొప్ప థాట్‌తో వేసిన ముగ్గు, దైవిక శక్తుల్ని ఆహ్వానిస్తుంది. ఓ దుష్టపు ఆలోచన వున్నవాడినైనా అక్కడే న్యూట్రలైజ్ చెయ్యగలదు. మీకు 'లక్ష్మణ రేఖ' గుర్తు లేదూ?! ముగ్గులు అలంకారం మాత్రం అనుకుంటే దాని పవరు వుండదు. పదిమంది వచ్చిపోయే కంప్యూటర్ ఇన్స్టిట్యూట్ అది. అసలే మనుష్యుల్లో కృత్రిమతా దాంభికత, మూర్ఖత్వం ఎక్కువ. అవన్నీ వాతావరణాన్నే మార్చేస్తాయి. బలమైన మన భావన వలయాలే మన వాతావరణాన్ని చాలా వరకు ఇన్‌ఫ్లుయన్స్ చేస్తాయి. కొన్ని ఇళ్లు చూడండి. ఆత్మీయతతో ఆహ్వానిస్తున్నట్లుంటాయి. కొన్ని ఎంతో ఖరీదైన పాలరాతి సమాధుల్లా వుంటాయి. ఎందుకంటే... ఇదే కారణం..." అన్నది.

ఏమిటీ పిల్ల?! ఆలోచనల మీద కంట్రోలు పోయింది సుందరరావుకు. ఆమె మాటల్లో తెలివితేటలు చూపించుకోవాలన్న అహం లేదు. తను నమ్ముతున్న సిద్ధాంతం మీద గౌరవం వున్నది. దాన్ని విడమరచి చెప్పగల ధైర్యం వున్నది.

"మీరు చాలా గొప్పగా ఆలోచిస్తున్నారు...." తెలియకుండానే అనేశాడు అతను.

చిన్నగా నవ్వింది ఆమె. "ఆలోచన ఒక్కటే కాదు, ఆచరణ కూడా నాది. జీవితానికి పనికిమాలిన జ్ఞానం వల్ల ఉపయోగం ఏమిటండీ?!"

ఆ క్షణంలో ఆ పిల్లలో హేమంత్ చేత తిట్లు తింటూ తలకాయ వంచుకున్న అమాయకురాలు కనిపించలేదు సుందరరావుకు. ఎవరో దేవతామూర్తి మాటల ప్రతి ధ్వని ఆమె రూపం దాల్చిందా అనిపించింది.

❀ ❀ ❀

చాలా త్వరగా వాళ్ల స్నేహం పెరిగింది. చాలా తమాషా అయిన విషయం ఏమిటంటే, సెన్టిమెంట్స్ లేని సుందరరావు అడవిలోని స్నేహితురాల్ని మాత్రం చూడగలగడం. దానికి కారణం నిజాయితీగా ఆలోచిస్తే, కేవలం తన సంస్కారం మాత్రం కారణం అనుకోవడం లేదు అతను. ఎందుకంటే ఆడపిల్ల కనబడగానే అతని నాలుక ఎంత అసహ్యకరమైన పదజాలం ఉపయోగించేదో తెలుసతనికి. కాబట్టే, ఈ పరిచయంలో స్నేహం నిలబెట్టింది ఆ పిల్ల సంస్కారమే ననిపించింది అతనికి.

కాస్మిక్ ఎనర్జీలు, గొప్ప పుస్తకాలు... ఇలా చాలా మాట్లాడేది ఆమె. ప్రతిదానికీ తనకు తెలిసినంతలో అర్థం చెప్పేది.

ఇంత విచిత్రమైన ఈ అమ్మాయికి 'పెళ్ళి' పట్ల అభిప్రాయం ఏమిటా? అని ఆశ్చర్యపడుతూండేవాడు సుందరరావు.

"ఒక మొగమనిషి, మరొక ఆడమనిషి పొరపాటునో బలవంతానో పెళ్లి అనే లైసెన్సుతో శారీరకంగా ఒకటైనప్పుడు ఫిజికల్ ప్లేన్‌లో మామూలు ప్రపంచం దృష్ట్యా దగ్గరైనా, కేవలం క్షణికావేశం వాళ్లను దగ్గరకు తీసుకువస్తుంది కానీ, అది శాశ్వతం కాదు. గొప్పదీ కాదు.

మెంటల్ లెవల్లో కలిసినప్పుడే దాని గొప్పతనం మనిషికి జీవితాన్నిస్తుంది. బ్రతుకును అమృతమయం చేస్తుంది. కానీ దురదృష్టవశాత్తు ప్రస్తుతం మన పెళ్లికి నిర్వచనం మరొక రకంగా వుంది. అందుకే ఆరుగురు పిల్లల్ని కన్నా, కలిసి బ్రతుకుతున్నా, నగలూ చీరలతో గడిపేసే మా అమ్మకు పెదనాన్న ఎప్పటికీ అర్థంకాడు. ఆయన ఇష్టాలేమిటో ఆవిడకు ఇప్పటికీ తెలియదు. ఆవిడ ఆలోచనలేమిటో ఈయనకు ఎప్పటికీ అర్థం కావు. పాపం, ఆయన ఓదార్పు కోరుకుంటూ ఎవరో స్నేహితురాల్ని వెదుక్కున్నాడు. అది బ్లాక్‌మెయిలింగ్ పాయింటుగా మా అమ్మ ఆయనను సాధించి, డైమండు నెక్లెస్‌కు అప్లికేషన్ పెడుతోంది. దీనిపేరు పెళ్లా? ఎంత నైచ్యం!"

ఇలా మాట్లాడే ఆ అమ్మాయి మీద రోజు రోజుకూ గౌరవం పెరిగిపోతోంది సుందరరావుకు. కానీ, ఒకనాడు ఆమె మాట్లాడేవన్నీ అవాకులూ చెవాకులూ అనాలన్నంత కోపం వచ్చింది ఆ విషయం వినగానే.

హేమంత్ చాలా పశ్చాత్తాపంతో మాట్లాడుతున్నాడు. "నాకేం చెయ్యాలో తెలియడం లేదురా.. ఆ రోజు పార్టీలో మరో రెండు పెగ్గులు ఎక్కువ పడ్డాయి.. వర్షం.. ఆఫీసులో నా గది తాళాలు మర్చిపోయాను. అర్ధరాత్రి తలుపులు తెరిచింది స్నేహ. ఆ చీకట్లో, ఆ మూడ్‌లో ఏమైందో తెలియలేదు..." హేమంత్ మాట్లాడుతున్నాడు... అది కన్ఫెషన్‌లా వున్నది. అందుకు మరీ ఆశ్చర్యంగా వున్నది సుందరరావుకు. గర్ల్‌ఫ్రెండ్స్, వాళ్లతో లావాదేవీలు-ఇద్దర్లో ఎవరికీ కొత్త కాదు. కానీ స్నేహ విషయం - 'ఆ.. మామూలే' అని ఎందుకు అనుకోలేకపోతున్నారు?! అయినా, ఆ అమ్మాయి ఎలా లొంగింది?! ఇన్ని కబుర్లు చెపుతుందే?!

ఏం చెయ్యాలి?! పోనీ హేమంత్ ఆమెను పెళ్లి చేసుకుంటే?! కానీ హేమంత్ కులం వేరు. పైగా, ఇరవై లక్షల కట్నంతో అతని కోసం మేనకోడలు సిద్ధంగా వుంది. అది మానుకుని ఈ దిక్కూమొక్కూ లేని పిల్లను చేసుకుంటాడా?!

"దీనికి ఏ వైబ్రేషన్ కారణం?" ఒళ్లు మండిపోతూంటే మహా వెటకారంగా అడిగాడు స్నేహను ఆ సాయంత్రం గుడిలో.

"అదది, చెడిపోవడం..." ఈ మాటలు మామూలు మగవాడికి చాలా ప్రత్యేకమైన అర్థాలతో కనబడతాయి మరి.

"అవును... అదే కారణం..." స్థిరంగా స్నేహ అన్న మాటల్లో పదును అతన్ని కొంచెం చిత్రంగా భయపెట్టింది.

"అంటే?"

"నా ఆలోచనలే అతణ్ణి ఆహ్వానించాయి. అతనంటే... అతనంటే నాకు చాలా ఇష్టం, ప్రేమ, ఆరాధన.." దోసిట్లో మొహం దాచుకుని ఏడుస్తూ అన్నది ఆ పిల్ల.

అదుగో, ఆ క్షణంలో మొదటిసారిగా కంట తడిపెట్టాడు సుందరరావు. అతనికే తెలియకుండా అతని గుండెల్లో వెచ్చని పొంగు. పసిబిడ్డల్లా, పాలవెన్నెలలా కనబడే స్నేహ రూపాన్ని దగ్గరకు తీసుకోవాలని, తల్లిలా, చెల్లిలా ఆదరించాలనీ, గౌరవించాలనీ ఎన్నో ఆలోచనలు.. సముద్రపు పొంగులాంటి భావాలు..

లౌక్యమూ ఆర్ద్రతా ఒకదానిమీద మరొకటి సముద్రపు కెరటాల్లా పొంగిపొర్లి విడివడుతున్నాయి.

"అయినా.. అతను తొందరపడి వుండకూడదేమో!..." అతని గొంతు గాద్గదికంగా వినిపించింది.

"లేదు.. అతని తొందరపాటుకన్నా, నేను అతణ్ణి కాదనలేకపోయానేమో!... ప్రేమంటే... ఎలా చెప్పను సుందరరావుగారూ? పదిమందిలో నాకు ఎంతో దూరంగా అతడు నిలబడి మాట్లాడుతున్నా నా అరచేతులు వెచ్చబడిపోతాయి. పాదాలు మొరాయిస్తాయి. తలకాయ ఎత్తి అతని కళ్లల్లోకి చూసి మాట్లాడతాను నేను. పారిజాతాలు కోస్తూ నేను మానసికంగా అతని పాదాలకు పూజచేసే పిచ్చిదాన్ని. ఎలా చెప్పను మీకు? నా అలంకరణ, నాలోని తియ్యటి ఆలోచనలు అన్నీ నాలో దాచుకున్నవి అతనికి చెప్పుకునేదాన్ని. అతనిలో అతనికే తెలియని కొన్ని గొప్ప -

గుణాలున్నాయి. స్నేహశీలి, మేధావి, గొప్పగా మాట్లాడగలడు. కార్యవాదీ, సౌమ్యుడు. అవసరం వస్తే తప్ప కనీసం ఎవరితోనూ కరుగ్గా మాట్లాడడు. అటువంటి వ్యక్తి నా వాడుగా ఆరాధించాను. అందుకని అతను నా దృష్టిలో తప్పు చెయ్యలేదు.. అది అంతే!..."

"మరి... ఇది రైటా? దీని పరిణామం?" వింటూనే చటుక్కున అన్నాడు సుందరరావు. గడిచిన గంటలోనూ అతనికి జీవితం గురించి చాలా ఎక్కువ తెలిసిపోతోందన్న భావన కలుగుతోంది.

"ఏముంది?" నిర్లిప్తంగా అన్నది స్నేహ.

"అతను మిమ్మల్ని పెళ్లి చేసుకోకపోతే..." కారణం, పరిస్థితులు అన్నీ వివరించి చెప్పాడు సుందరరావు.

తలకాయ వంచుకుని అన్నీ విన్నది ఆమె.

"ఇదేదో బ్లాక్‌మెయిలింగ్ పాయింటుగా అతణ్ణి పెళ్ళికి ఒప్పించాలని ప్రయత్నించడం నైచ్యం సుందరరావుగారూ! నాకు అతనంటే ఆరాధన వుండవచ్చు. కానీ, అతని కోరిక క్షణికం. దానికి అతణ్ణి బంధించి, శిక్షించడం అమానుషం. ఇవ్వాళ పెళ్లికి అతను ఒప్పుకోనంత మాత్రాన అతణ్ణి నీచుడనీ, దుర్మార్గుడనీ నేను ఆరాధించే ఆ వ్యక్తిని అనలేను, అనను. జీవితం చాలా గొప్పది. అతడు నాకు కాకపోయినా అతడి జ్ఞాపకాలతో బ్రతకగలను నేను."

"పోనీ, మరొకర్ని ఎవరినైనా పెళ్లి..." అసలు నేను ఇంత ఓవర్ ప్రొటెక్టివ్‌గా ఎందుకు ఫీలౌతున్నాను?! తనలో తను ప్రశ్నించుకుంటున్నాడు సుందరరావు.

"సారీ! మీరు హేమంతు గురించిన నిజాలకన్నా ఊహలెక్కువ అనుకోండి. అప్పుడు?!" పట్టుదలగా అన్నాడు సుందరరావు.

"నో... నాకు అతను తెలుసు..."

అది ఆమె 'ప్రేమ' ఇచ్చిన మూర్ఖత్వమా, లేక ఆమెలోని ఆరాధన దాన్ని నిజంగా మారుస్తుందా?

ఏం మాట్లాడాలో అర్థం కాలేదు సుందరరావుకు.

"మరి మీ నిర్ణయాలవల్ల మీకు చాలా బాధలు కలగచ్చేమో?..."

"తప్పదు..దానికి మానసికంగా రెడీ అయిపోతాను. ఈ ప్రపంచంలో చిన్న ఇంటర్వ్యూ దగ్గర నుంచి, పెద్ద ఐ.ఎ.ఎస్. పరీక్ష దాకా టెన్షను, బాధ తప్పవు. మరి ఇది నా జీవన్మరణ ప్రశ్న. దీని కోసరం నిలబడతాను నేను."

అగ్నిప్రవేశం, దేశ బహిష్కారం చేసిన రాముణ్ణి సీత, రాయిని చేసిన గౌతముణ్ణి అహల్య ఎందుకు ఆరాధించారా? అన్న ప్రశ్నకు ఆ క్షణంలో సమాధానం దొరికిందనిపించింది అతనికి.

చాలా సేపు మౌనంగా ఆమె వంకా, సముద్రం వంకా మార్చి మార్చి చూశాడు సుందరరావు.

మెల్లిగా లేచాడు.

దూరాన గుడి దీపాలు.."సర్వేశ్వరా! నీ ఉనికిని ఏనాడూ నేను గుర్తించలేదు. కానీ, ఈ రోజు గుర్తించి అడుగుతున్నాను. ఎంతటి గొప్పవ్యక్తి ప్రేమను మిస్ అవుతున్నాడో హేమంత్‌కు తెలియజెప్పగల శక్తి నాకియ్యి.." మొట్టమొదటిసారిగా దేముణ్ణి ప్రార్థిస్తూ ముందడుగు వేశాడు సుందరరావు.

ఎందుకో వెనక్కు తిరిగి చూశాడు.

వెన్నెల వెలుతురుచ్ఛాయల్లో స్నేహ...

అది ఆమె నమ్మకాల్ని వెలుతురుగా మారుస్తున్న ఆరాధనా? అవును. అది కాలమే నిర్ణయిస్తుంది.

(ఆంధ్రజ్యోతి, 23-3-1990)